

kommer, at lønfastsættelsesmetoderne i visse lande — herunder de fire nordiske lande — gør det umuligt for disse lande at ratificere en konvention om løngrundlaget.

Selv en henstilling herom vil have liden om overhovedet nogensomhelst betydning i praksis og under normale forhold i disse lande, hvor regeringsmagten, i overensstemmelse med hævdvunden praksis, forbliver neutral, forsåvidt angår spørgsmål vedrørende arbejdsvilkårene. Dette vort grundsynspunkt betyder ikke, at vi har til hensigt at byde kvindelige arbejdere andre arbejdsvilkår end, hvad der svarer til værdien af det udførte arbejde.

Når man vurderer den arbejdsindsats, der udføres af kvindelige arbejdere, er det både normalt og naturligt at sammenligne med mandlige arbejdere. Når man foretager denne sammenligning, må man tage de faktorer i betragtning, som — efter erfaringerne i vore lande — bevirker, at kvinders arbejdskraft er dyrere end mænds. Blandt disse faktorer skal jeg nævne den kendsgerning, at kvinder — industrielt set — ikke er i stand til at udføre mænds arbejde som følge af vanskelighederne ved at udføre hårdt arbejde, stor forsømmelsesprocent og mindre udskiftelsesmulighed.

For så vidt angår de fire nordiske lande, er disse faktorer blevet undersøgt, og der gives klar besked om deres økonomiske virkninger blandt de øvrige faktiske forhold, som omhandles i den af bureauet udarbejdede rapport V (1). Dersom alle disse faktorer tages i betragtning, når man skal definere ligelønsprincippet, er vi ikke modstandere af den lige løn, men i den tekst, der nu ligger på konferencens bord, gives definitionen om ligelønsprincippet uden hensyntagen til alle disse faktorer, som påvirker produktionsomkostningerne; af den grund kan vi ikke slutte os til de grundlæggende principper, der indeholdes i rapporten, som nu forelægges for konferencen. Vi nærer denne opfattelse uafhængigt af vor holdning til spørgsmålet om, hvorvidt internationale regler bør gennemføres eller ikke. Sluttelig vil jeg gerne bemærke, at de nordiske arbejdsgivere også har alvorlige indvendinger at fremsætte til forskellige bestemmelser i teksten. Af de grunde, jeg således har angivet, vil arbejdsgiverne fra de fire nordiske lande stemme imod teksten og konklusionerne som helhed og afholde sig fra at stemme om resolutionerne.“

Medens udvalgets rapport blev vedtaget uden afstemning, blev de i tillæget til rapporten indeholdte konklusioner vedtaget ved håndsoprækning med 95 stemmer imod 15 og den til rapporten knyttede resolution vedtaget ved navneopråb med 117 stemmer for, ingen imod, medens 21 afholdt sig fra at stemme.

6 og 7. Almindelig rapport angående landbrugsarbejde samt fastsættelse af minimumslønninger inden for landbruget.

Til behandling af disse punkter på dagsordenen, der blev taget under eet, nedsatte konferencen som foran nævnt et udvalg, der oprindeligt bestod af 72 medlemmer (36 regeringsrepræsentanter samt 18 repræsentanter for henholdsvis arbejdsgiverne og arbejderne). Udvalget blev senere udvidet til at omfatte 76 medlemmer, idet yderligere 2 regeringsrepræsentanter, 1 arbejdsgiverrepræsentant og 1 arbejderrepræsentant tog sæde i udvalget. Danmark var i udvalget repræsenteret af *kontorchef Ricard, direktør Elmquist og sekretær Julius Nielsen*. Til formand for udvalget valgtes regeringsrepræsentanten for Ceylon, Mr. *Jayawickreme*.

Inden for udvalget besluttede man på det første møde straks at gå i gang med det 7. punkt på dagsordenen: spørgsmålet om fastsættelse af minimumslønninger inden for